

[Poul Schlüter.]

sidste, vi skal lægge til grund, og når det er en snes år siden, vi har fastsat dette beløb, kan det vel ikke undre, at det nu er for lavt. Det er det naturligvis, og derfor har vi følt, at det var rigtigt at rejse tanken i udvalget, undersøge, om der var tilslutning til at få det forhøjet, men vi har altså måttet konstatere, at vi har stået ene med standpunktet om ændring allerede i dag i ligningslovsforslaget. Jeg er enig med finansministeren i, at vi sikkert kan få en bedre løsning i forbindelse med den omfattende skattereform. Det er også nok muligt, vi kan få den reform i løbet af få måneder — det må nu vise sig — men det er lige så sikkert, at selv om vi f. eks. fik skabt enighed om kildeskatten i løbet af forholdsvis få måneder, ville der gå lang tid, før den blev gennemført. Jeg tør ikke sige — måske tør finansministeren — om kildeskatten og dermed muligheden for et helt nyt grundlag for hustrubeskatning vil være gennemført pr. 1. januar 1969, eller om det måske først bliver i 1970, men jeg tør fastslå med sikkerhed, at der i alt fald vil gå 2 og formentlig vel endda 3 fulde indtægtsår, før vi får løst dette problem. Og det vil sige, at i endnu 3 år skal hustruerne ikke have den inspiration, der ville ligge i, at vi gennem en forhøjelse af hustrufradraget sagde til dem: nu bliver I ikke straffet af progressionen så hårdt som hidtil, nu fører vi jer tilbage til den skattemæssige stilling, som vi skabte for jer i 1946, og som vi ikke senere har ajourført.

Må jeg sige om finansministerens betragtninger vedrørende ejerlejlighederne, at jeg nu ikke tror, finansministeren så bekymret har grund til at tro, at vore tanker om ganske at sidestille ejerlejlighederne med parcelhuse i skattemæssig henseende ville føre til, at vi oplevede en kapitalisering af den fordel, der lå deri. Det, det drejer sig om, er jo at sammenholde det med parcelhuse. Hvis vi gennemfører finansministerens skattetanke, er der jo al mulig grund til at tro, at presset på parcelhusene bliver væsentlig større, end det er i dag, og så har man altså kun valget mellem den almindelige lejede lejlighed som den ene mulighed og parcelhuset som den anden. Derfor kan man da med samme ret gøre den betragtning gældende, at får vi ikke den

fornuftige skattemæssige placering af ejerlejlighederne, bliver der tale om, at parcelhusejerne kan kapitalisere finansministerens modvilje imod vort standpunkt.

Dernæst er det overhovedet naturligt, synes jeg, at sammenligne ejerlejligheden med enfamilieshuset. Begge er enfamiliesboliger. Finansministeren er enig i den opfattelse, at skattegrundlaget for enfamilieshuse, der hidtil har været de 2 pct., nu bliver 2 $\frac{1}{4}$ pct. og derefter $\frac{1}{4}$ pct. højere hvert år 8 års perioden igennem. Denne regel gælder jo også for de parcelhuse, huse, som skal bygges i de kommende år. Ja men hvorfor skal vi da have en anden regel gældende for ejerlejligheder? Ejerlejligheder kan jo oprettes på to måder, enten i den bestående boligmasse eller i form af nybyggeri. Er det ikke ganske urimeligt, at der for parcelhuse, der nu bygges, skal gælde en lavere procent end for nye ejerlejligheder? Vil det ikke betyde, at vi ikke får det antal ejerlejligheder, som der ellers er al mulig grund til at vi ville få, og som især ville være et godt tilbud til den store del af befolkningen, som har lyst til at eje egen bolig, men som må erkende, at indtægtsforholdene eller opsparingsmulighederne ikke er så gode, at parcelhuset ligger inden for mulighedernes grænse, og for hvem derfor ejerlejligheden er en vældig god nydannelse? Jeg beklager, at finansministeren står fast på sit standpunkt, og jeg anbefaler på ny tilslutning til det af det konservative folkeparti og venstre stillede ændringsforslag.

Formanden: Jeg agter at afbryde forhandlingen kl. 12³⁰ og henstiller, at man så vidt muligt undgår gentagelser.

Arthur Jacobsen: Det var finansministerens bemærkning om lønmodtagerfradraget som et omkostningsfradrag, der bragte mig herop igen. Vi bliver nok ikke særlig uenige om at definere det på den måde, selv om det for mig står således, at der også kan være tale om et vist personligt indslag ved en kombination af personligt tilskud og et direkte omkostningsfradrag. Men skal vi absolut kalde det et omkostningsfradrag, må mine betragtninger om, at dette fradrag virker forkert, være rigtige, for vi er da vel enige om, at snedkersvenden, der tjener